

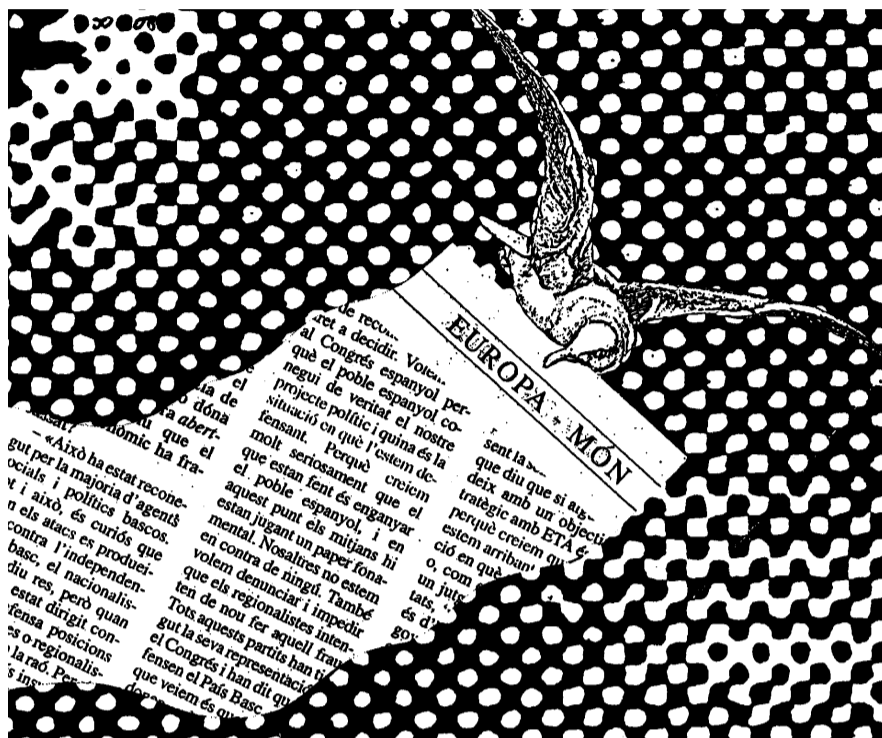
el defensor del lector | PEP COLLELLDEMONT I OLIVA

Seria possible millorar la secció Europa-Món?

Tots escoltem la ràdio i veiem la televisió. Estic segur que el que espera el lector d'El Punt és que se l'ajudi a interpretar les notícies que es produeixen lluny de nosaltres. Confiem que hi hagi mitjans per enriquir la secció, si no en espai, sí en opinions de vàlua

De veritat que de tant en tant es reben escrits que reconforten i animen a continuar treballant. En Jaume Aregall, de Montcada i Reixac, m'envia un correu electrònic que m'ha alegrat el dia. Si sóc el defensor del lector és precisament per ajudar a millorar el producte dia a dia, i quan reps escrits com el d'en Jaume —«lector habitual d'El Punt des de poc després de la seva aparició a les comarques barcelonines»— t'animen a posar-hi el coll i intentar millorar. Obvio els elogis —gràcies, Jaume— i vaig al gra: «M'agradaria que la secció Europa-Món fos més extensa. En un inici del segle XXI tan complex d'entendre a escala mundial, on la política no és un taulell d'escacs sinó tres o quatre connectats entre ells i on es practiquen partides simultànies, fóra bo que el pes informatiu de la secció tingués major rellevància. I això es podria aconseguir ampliant el ventall de fets noticiables que succeeixen al món, com també aprofundint en reportatges i anàlisis tan entenedors com els que de tant en tant ens ofereixen en Ricard González o en Ramon Rovira».

El problema és ben clar i el mateix Aregall ens el planteja: «Sí, ja entenc que una de les vocacions del diari és la de ser un referent comarcal. I ho és i ho ha de continuar sent. I suposo que, com en molts aspectes de la vida, el que passa és que no es pot abastar tot». Doncs, sí, Jaume, El Punt és un diari que va néixer amb una vocació eminentment comarcal. I la prova la tenim en el fet que quan el diari ha decidit sortir de les comarques gironines ho ha fet mantenint

Il·lustració: JORDI SOLEF

el seu caire comarcal, o sigui, fent un diari per edicions. Això és exactament el que m'han comentat els màxims responsables periodístics del diari. Fer diverses edicions d'un mateix producte porta, sens dubte, més feina i més diners. Però els principis són els principis i fins avui i pel que conec crec que El Punt no s'ha ni plantejat canviar aquesta línia. Què es pot fer, amb tot, per mi-

llorar la secció Europa-Món? Com diu en Jaume i jo ho demano a la redacció, dedicar el poc espai que hi ha a aprofundir sobre els temes més candents que es viuen arreu del món. Els diumenges i dilluns apareixen les seccions «Les claus del món», d'en Josep Martinoy, i «Les claus de la Unió Europea», d'en Narcís Genís, que crec que estan perfectament en aquesta línia. El que és la no-

tícia estrictament dita la tenim gairebé el mateix moment en què es produeix. Tots escoltem la ràdio i veiem la televisió. Per tant, estic segur que el que espera el lector d'El Punt és que se l'ajudi a interpretar les notícies que es produeixen lluny de nosaltres. Confiem que hi hagi mitjans per enriquir la secció, si no en espai, sí en opinions de vàlua. Una opinió fixa cada dia, podria ser?

Continuant amb l'escrit d'en Jaume Aregall, no puc deixar de comentar el seu darrer paràgraf: «Finalment, i ja fora de tema, aprofito aquest correu per fer-vos arribar en dos arxius a banda dues fotografies (una de general i una al detall) en què El Punt té cert protagonisme. Sóc membre de l'Agrupació de Pessebristes de Montcada i Reixac i, enguany, el meu pessebre ha estat un homenatge al caganer. En lloc d'amagar-lo com manen els cànons pessebristes del país, jo l'he situat en primer terme, amb la pipa a la boca i llegint El Punt (que ha hagut de deixar per concentrar-se en la seva feina). Per la gràcia que ha fet als visitants de l'exposició, el detall del diari ha estat més comentat que la perspectiva del pessebre». Gràcies per la foto, espero que El Punt la publiqui en algun lloc adequat. A l'edició de les comarques gironines hi ha un espai adient, a la secció titulada «Safareig». Més de quatre farien un somriure, ja que tots sabem que hi ha gent que llegeix el diari al lavabo. Se m'acaba l'espai. Tinc dos escrits més, un de Sant Boi i l'altre de Besalú que contestaré, si no surt cap impediment, en el proper article. I una vegada més vull donar les gràcies a la gent que confia en el diari i en el defensor del lector.

Els lectors que es vulguin posar en contacte amb el Defensor del Lector ho poden fer trucant al telèfon 972 186 400, enviant un fax al número 972 186 420, per correu electrònic a l'adreça defensor@elpunt.com, o enviant una carta al carrer Santa Eugènia, 42. 17005 Girona. En les comunicacions escrites hi ha de figurar forçosament el nom, el domicili i el telèfon de l'autor. El Defensor del Lector les contestarà particularment, o bé per mitjà d'un article, quan consideri que tracten de qüestions d'interès general.

els fils d'Ariadna | LLUÍS MUNTADA

Essa o ics?

Fa uns vint-i-pocs anys, en alguns cercles exquisits, s'esfilava de parlar sobre quins factors permetien distingir amb claredat una pel·lícula essa d'una pel·lícula ics. Em sona que aquest tema de conversa és objecte d'un dels irònics diàlegs antiintel·lectualistes d'alguna pel·lícula de Woody Allen. Com que tots som fills de l'època, jo també intentava trobar clàssics en aquest delicat procés de discerniment. Fins que el lluminós Umberto Eco va desfer aquell nus gordià. Eco escrivia més o menys això: per estar segurs de si la pel·lícula que estem veient és essa o ics només cal atènyer-se a una prova elemental: si al cap de deu minuts d'haver entrat al cinema encara ens preguntem si aquell film és essa o és ics, estem indubtablement davant d'una pel·lícula essa.

He recordat aquest genial criteri d'Umberto Eco després que un amic em

confessés que li resulta molt difícil endevinar quins partits polítics són de centre i quins no. Sense tancar cap digressió, ha afegit: «Com que tots els partits diuen força el mateix...».

L'amic m'ha traspassat el dubte. I, rumiant-hi, em sembla que he trobat un modest sistema per distingir quan un partit polític aspira a un espai de centre i quan no. En primer lloc es defineix el centre ideològic d'una manera planera i fàcil de recordar: «Ser centrista significa tenir la voluntat política de sintonitzar amb una majoria social que es mostra refractària a qualsevol excentricitat i que adora sentir a parlar de grans canvis al llarg de períodes i més períodes d'immobilitat i que es manifesta molt sensible a acceptar sense objeccions que els encefalogrames plans rimen amb la prudència i la sensatesa proverbials». A partir d'aquest bucle teòric ja es pot aplicar un patró de discerniment. Si un polític declara que els seus cantants pre-

ferits són Paco Ibáñez, Chavela Vargas i Mercedes Sosa, aquest polític no pot aspirar a un espai de centre. Si un polític declara que els seus cantants predilectes són Ana Belén, Joan Manuel Serrat i Luis Eduardo Aute, aquest polític aspira a un espai de centre tot i que, de vegades, l'envaeix una (relativa) nostàlgia de quan no era de centre. Si dos dirigents polítics se'n van a comprar roba de marca el dia que hi ha una vaga general, aquests dos polítics són indubtablement de centre, i encara diria més: de centre comercial. Si un conseller fa reformes molt cares al seu despatx oficial, aquest conseller no és centrista. Si un conseller d'interior redissenya el seu despatx segons els criteris del *fengshui*, estem davant d'un polític amb prometedores aspiracions de ser de centre. Si un conseller acarona amb gest pastorívol les taronges del Pati dels Tarongers i en fa confitura de marca, aquest polític, pel seu afany de distinció, difícilment po-

drà ser mai de centre. Si un secretari general d'un partit visita Estònia amb aires d'«ens agradaria ser com vosaltres», aquest secretari general està perdent el centre. Si un polític refusa que les càmeres de televisió el filmin mentre es prodiga en bucòliques estampes familiars que el presentarien abraçant els seus fills, petonejant la dona i acaronent el gos, estem davant d'un polític amb tendència a fugir dels centres morals del gregarisme. Ara bé. Quan una formació política patenta un perfum, ja no ens cal preguntar-nos si és de centre o no. És el centre. Per excel·lència. El perfum expressa un obstinat desig d'agradar i d'arribar a tothom, i es fon així amb el concepte d'universalisme. Deu ser per això que, a les properes eleccions generals, si no és a través de votar el PP o altres modulacions de la caverna, no existeix cap manera possible, ni directa ni indirecta, de no acabar sumant a favor del Partit Socialista.